

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2012 október Próza

Egressy Zoltán: Álmos utas haragja

Százhetet vert a harang délben, megszámloltam végre, régen készültem rá. Nem kell beállítanom az órát, közel a templom, a rettenetes kolompolásra mindig felébredek; félálom még, amikor a tizenkettőt üti, de mire a hosszú, fejfájdító zúgás-kondulássorozat megkezdődik, már abszolút magamnál vagyok. Semmi nem jutott eszembe a számról, csalódott voltam, azt gondoltam, akár utalhatna is valamire, aztán beugrott a Rendőrség hívószáma, és a Peugeot is, annak például van százhetes modellje. Egyik sem érint különösebben, rendőroket még soha nem kellett hívnom, nem volt balesetem, a Peugeot meg végképp hidegen hagy, szép, de megbízhatatlan francia; én Skodával járok, ideális a taxizáshoz.

Mindazonáltal beütöttem a keresőbe a számot, ha már első dolgom ébredéskor az internet bekapcsolása, nehogy lemaradjak valamiről, érdekelt, hátha kapok valami személyes üzenetet a képernyőről, a térből, a láthatatlan szférából. Azonnal kidobódott a Zsoltárok Könyve, az első találatok között szerepelt, annak is van tehát százhetes része, meg is néztem gyorsan, van-e benne nekem szóló mondat, valami igazság, vagy egy fél legalább, a nap kezdetén nem árt egy kis útravaló.

A volt csajom, akiről meséltem már sokat, első pillantását a mandala-naptárára vetette ébredéskor, ezt teszi most is, csak már külön kelünk, minden napra jut egy bölcsesség, azok szellemében próbálja élni az életét. Aznap, amikor szétköltöztünk, a „*csak az első lépés nehéz*” felirat szerepelt a naptáron. Nála maradt a mandala, így helyes, az övé volt korábban is, kulturáltan mentünk szét, minden maradt azé, aki hozta a közös lakásba, együtt is külön maradtunk bizonyos értelemben, ez volt a baj, meg sok minden más, de nem haragudtunk egymásra, amiért nem sikerült, inkább szomorkodtunk, jóban maradtunk, néha elküldi nekem az aktuális okosságot, ha szerinte fontos lehet nekem. Ma például jött tőle üzenet: „*Sose tűnődj te a múlt napjain, mert elemészt a bánat és a kín.*” Po-csü-ji gondolata, ezt hozzáírta gondosan, nem mintha lényeges lenne. Vele ellentétben én nem gondolom, hogy különféle mondatokra kéne koncentrálnom egész nap, elég nekem a KRESZ-re, ettől függetlenül általában beissza magát az agyamba az adott szentencia. Beitta a mai is.

A zsoltáros szöveg eleje az Úr magasztalására kér, rendben, nincs ezzel semmi baj, nem hosszú az egész, végigolvastam becsülettel. Ami feltűnt: háromszor ismétlődik meg benne a „*köszönjék meg az Úrnak minden kegyelmét és csodáit, amelyeket az emberek fiaiért tett*” mondat. Bólintottam a számítógépem előtt háromszor is, megköszöntem a magam, az emberek, az emberek fiai és lányai nevében, nem cinizusból, inkább csak játékosan, félkomolyan. Ettől, a játékos félkomolyságotól jókedvem lett, ritka dolog az ilyesmi, reméltem, ilyen maradok egész nap, talán nem bosszantanak fel az utasok se a szokottnál jobban.

Eberek fiai, ne tűnődjeteK a múlt napjain.

Nekem nincs se fiam, se lányom, még nőm sincs jó ideje, nem hiányzik, a volt csajom óta nincs

senkim, megvagyok egyedül, pedig a taxi tudvalevőleg igazi kincsesbánya. Kollégák mesélnek csuda dolgokat, nemcsak életre szóló, legendás, nagy szerelmekről, csodálatos első pillanatokról, melyeknek esküvő a vége, hanem fergeteges alkalmi kapcsolatok szövődéséről is, meg mindenféle kellemetlenségről, ami ezekkel járhat, kimagyarázhatatlan karmolásokról, rúzsfoltokról, heveségtől elszakadt farmerről, amivel elég nehéz tovább vezetni, sőt pénztelen lányok természetben fizetéséről, bevett dolog állítólag a szexuális hála, mi több, egyre gyakoribb, lehet, nekem még nem ajánlott fel senki ilyesmit, nem tudom, miként reagálnék, talán nem szabódnék, bár talán mégis. Biztos. Hiszen ha időnként bepattan mellém egy-egy kivételes gyönyörűség, olyankor is sok minden eszembe jut, a fantáziám szárnyal, alig látom a piros lámpákat, gyakran át is megyek rajtuk, de lépni nem lépek, egyetlen ajánlatot sem tettem még, leblokkolok, én ilyen blokkolós vagyok, aki túl szép, azzal még beszélgetni se kezdek el, meg mondom, mostanában nem is érdekel ez az egész.

Délután jöttem ki utcára, ahogy mindig, ez való nekem, az este meg az éjszaka, most már elmúlt éjfél, maradok még egy-két órát, őszintén szólva nem tudom, minek, befejeztem a műszakomat, csak nézelődöm, próbálom nagy lélegzetvételekkel csitítani a rám tört céltalan és értelmetlen dühöt. Pihennem kéne, de nem akarok túl korán hazaérni, elég nekem három körül ledőlni az ágyamra, dél előtt semmiképpen nem kelek fel.

Fáradt kis napnak ígérkezett a mai, az is lett, sok dudálással, késő estére én is az lettem, fáradt, és dudálós, legyalulta az agyamat néhány utas. Először egy igazi hülye szállt be, tőlem kérdezte meg, hova menjen, nem ritkaság, majdnem minden héten akad ilyen típusú idióta, elvittem egy sörözőbe a Thököly útra, jó ötletnek bizonyult, mert amint kiszállt, azon melegében jött a következő fuvar, nem is akármilyen. Még nyitva volt az ajtó, csukta volna be a bolond, amikor ivócimborái betoltak mellém egy hajdani híres focistát, a kedvencem volt, sose felejttem el egy-egy mozdulatát. Pénzt nyomtak a kezembe a jó barátok, bementek a címet, nem volt messze a sörözőtől, egykor példaképem volt az utas, a bálványom, fotói nagy mennyiségben lógtak a gyerekszobám falain, nagy élmény lett volna beszélgetni vele ennyi év után, a megelevenedő poszterrel, a falról mellém került sztárral, de nem volt abban az állapotban, jajongott végig, fájt a lába, a feje, fájt neki az egész mindenség.

Pár utcasarkot kellett megtennem vele mindössze, segítettem neki kiszállni, egyedül nem tudta volna abszolválni ezt a feladatot, odakísértem a házhoz, szorosan fogtam, mint régen a gusztustalan védők, visszaadtam neki a felesleges pénzt, túl sokat adtak a haverok, nem értette, miért akarom a markába tuszkolni, aztán megnyomtam a nevét a kaputelefonon, de mondta, hogy ez felesleges, egyedül él, nehezen értettem, mit beszél az egykori „*kedves kis szőke srác, kilencessel a hátán*”, tízéves koromból emlékszem erre a rádióban elhangzott mondatra, szóval alig értettem, mert nem nagyon artikulált, keresgetni kezdtük a lakáskulcsát a zsebeiben, ehhez is kellett, nem ment könnyen, megvártam, míg eltűnik az ajtó mögött, majdnem sírtam, ahogy visszaszálltam a kocsiba.

Bőven róla gondolkodtam még, az egyik nagy meccséről, skandáltam én is a nevét a stadionban, lepergett előttem egy komolyabb cselsorozata, a gólig már nem jutottam el, mert gyönyörű nő intett le egy hangstúdió előtt, az a kaliber, akiről beszéltem az imént. Harmincas volt és feltűnően ideges. Jól állt neki a rémület, nagy szemekkel nézett, rebbenő volt, eleven, szép, mint az őszi fájdalom, vagy mint a bécsi hó karácsonykor, ez a szebbik hasonlat; komoly baj történhetett, ez nyilvánvaló volt az első pillanatban, lázasan próbált telefonálni végig az egész út során, remegett, *jajistenem*-ezett, egy jajongó után egy jajistenező, egyik se az Úr kegyelmét köszönte nálam. Nem avatott be és nem kért tanácsot se, a Hanga nevet ismételtette kényszeresen, arra tippeltem, a gyereke lehet, meg se mukkantam, pedig illet volna felajánlani a segítségemet, próbáltam minél gyorsabban menni, húztam át a sárgákon, ennyi telt tőlem, bár sietésre nem kért kifejezetten. Pánikszerűen kipattanással távozott, az

ölembe dobott egy tízezrest, mire kikerestem volna a visszajárót, már ott se volt, az ajtót se csukta be. Órákig kattogott az agyam, vajon mi történhetett, ha tragédia, akkor megtudom majd, benne lesz az újságokban, holnap a szokottnál figyelmesebben nézem át a bulvárlapokat.

Ha Londonban lennék taxis, esélyem nem lenne ilyesmire, a másnapi kiderülésre, túl nagy városban túl sok lehet az ilyen Hanga-történet, gyerekrablás, biztos arról van szó, bár hát csak nem, nem érdemelne meg ez a szép nő. Sokszor eszembe jut London, majdnem minden héten, pedig csak egyszer jártam ott, azt terveztem, elviszem oda a volt csajomat, akkor még nem *volt* csajom volt, lásson másféle világot, eleganciát, ízlést, közösen nemigen fogunk most már eljutni oda, én egyedül talán igen, még nem adtam fel, szívesen dolgoznék Londonban, más kérdés, meg tudnám-e tanulni a helyeket. Ott nincs két egyforma utcanév, viszont harminchatféle közterület létezik, ezt hallottam legalábbis. Jó lenne igazi jobbkormányos, fekete London-taxit vezetni, ez például vágyam, nincs sok, ez az egyik, egymillió mérföld megtételére alkalmas, arra gyártják, tíz litert biztos eszik, ha nem többet, szerintem többet, de ha nem jön össze, az se baj, valószínűleg jobb nekem itt, Budapest egyszerűbb, kisebb, a Skoda pedig lényegesen gazdaságosabb, hülyeségeket beszélek megint, az idegesség teszi nyilván. Próbálok higgadt maradni, tényleg jó, ha szövegelek, igaza volt, segít kicsit.

Itt van bennem a volt csajom, lüktet a fejemben a hangja, előttem van az arca, a hülye mandalamondat miatt történik ez, az üzenete miatt, visszajött a gondolataimba, ilyenkor leural mindent, pedig a mai bölcsesség éppen arra vonatkozik, hogy ezt nem szabad, visszanézni veszélyes. Nem zártuk mi le ezt a dolgot rendesen, csak abbahagytuk, egy ideig még azt gondoltam, egyszer rendbe jöhet minden, amikor majd rájövünk, hogy a szerelemnek röptetnie kell, felfelé vinni, nem le, ha rájön majd, hogy úgy szeret jól, ha röptet engem, nem nyomaszt, és ha én is rájövök sok mindenre, amire korábban nem sikerült. Röptessék egymást a szerelmesek. Miért nincs ilyen mandala? Röptess, szerelmes. Aki szeret, röptet. Most beakadt valahogy ez a szó.

A rettegő nő kiszállt, én pedig nem sokkal később telefonos rendelést kaptam, újabb különös figura várt egy sarkon, rögtön mesélni kezdett magáról, rendező, és a fasza tele van a munkájával, az egész színházzal, sőt a színházi világgal úgy, ahogy van, ott akarja hagyni, csak hát fogalma sincs, mihez kezdjen, a legszívesebben valami egész mással foglalkozna, az országból is elege van, de mit tehetne, németül tud kicsit, viszont nemigen ért semmihez. Azt tanácsoltam neki, taxizzon, de ne itthon, viszont ne is nagyon messze, ha tud németül, menjen Linzbe, emberszabású város, kis léptékek, normális emberek, ha elunja, legfeljebb hazajön, hamar visszaér, nem egy távolság. Indulatba jött, azt mondta, ne idegesítsem, ez hülyeség, a vezetés nem neki való, állandóan attól fél, hogy elalszik a kormány mögött, most is álmos, pedig csak utas, komoly harag dült benne, azt hiszem, jobb a színháziaknak, hogy eljött az esti próbáról, csúnya botrányt okozott volna.

Elutasította a pályamódosítási javaslatomat, de bogarat ültethettem a fülébe, mert pár sarokkal később kérdezgetni kezdett Linzről, azt mondta, tetszik a neve. Linnezett és indulatoskodott, a magam számára is váratlan bátorsággal megkértem, ne haragudjon annyira a világra, az agyban kell átkattintani valamit, ezt tanulom én is, át kell kattintani valamit, és mindjárt máshogy lát mindent az ember, nem kellett volna okoskodnom, elküldött a picsába, aztán elnézést kért, de borraalót nem adott, mikor kiszállt.

Ahogy bevágta az ajtót, mérgesedni kezdtem a volt csajomra, miért hagyta, hogy elrontsuk, belém költözött az álmos utas haragja, kábé mint egy rossz horrorfilmben, vajon fertőző ez a dolog, és egyre többen leszünk dühösekk ezen az éjszakán, vagy csak átadta, és belőle már kiment, ez sem kizárt, talán túl van rajta, vidáman iszik egy félelegáns bárban, sztorizgat, aztán majd jelentős sikert arat a rendezése, díjat kap rá, bármi megeshet. Mi van, ha levettem róla a haragot, át tudom venni másoktól az érzéseket, főleg a negatívokat, beszélünk erről többször,

aztán én csodálkozom a legjobban a következményeken, kiszámíthatatlanná válok, tudjuk ezt is. Ahogy kiszállt a rendező, máris indult felfelé a vérnyomásom, megéreztem a verejtékcseppeket a homlokomon, kezdtem túlkölni a hülyékre, tolt fel mélyről az elsímitatlanul maradt, megoldatlan dolgok listája, a kicsiségek, amiket képtelen voltam megoldani, a pitiáner semmiségek, amik miatt nem sikerült, aminek sikerülnie kellett volna.

Nyolc körül, az Oktogonnál kezdtem magam úgy érezni, mint a folyamatos dehidratált időszakomban, a szakítás után, kávé, cigin és alkoholon éltem hetekig, hónapokig, ezek mind dehidratálnak, egy idő után megijedtem, félni kezdtem a haláltól, orvoshoz nem mentem el akkor még, inkább taxizni kezdtem, igen, tulajdonképpen ezért vágtam bele, a túlélés miatt; a cigi és az alkohol ugrott, a kávé maradt, de szigorúan csak napi egy, ébredéskor, a harangzúgás és az internet megtekintése után.

Az alkoholista időszak után hirtelen vegetáriánus lettem. Majd testépítő. Kizárólag a végletek, tudom, mit csináljak, ilyen vagyok. A taxival igyekeztem kerülni a volt csajom környékét, azért emlegetem így, hogy ne kötődjek hozzá túlságosan, nem akarnám a szerelmemnek nevezni, pedig az. Volt egy következő korszak, ezt már maga is ismeri, akkor azt gondoltam, nem ő hiányzik, hanem a valakihez tartozás, ma megint nem így látom, és nem kerülöm szándékosan a környékét se, lesz ami lesz.

Két szent íbiszt láttak a minap a Balatonnál, afrikai madarak, vagy nagyon durván eltévedtek szerencsétlenek, vagy megszótktek valami állatkertből, most szabadok, mint a madár, mint én, mint mi. Hír az ittlétük, következésképp elfogják majd őket, ha már meg lettek figyelve, gondolom, ez lesz a vége a nagy repülésnek, a szabadságok előbb-utóbb véget érnek.

Egy órája sincs, hogy leintett egy lány. Az Irányi utcában autóztam, hiányoltam a fényeket, csodálkoztam, mennyire semmilyen ez a rész, pedig a város kellős közepe, bemondtak egy közeli, Petőfi Sándor utcai címet, nem reagáltam, nem volt kedvem hozzá, tűnődtem a dolgaimon, a múltamon és a fények hiányán, pedig előbbin nem tanácsos, és az utóbbin is felesleges, lépésben haladtam, akkor lépett elém, veszélyes elszántsággal mozdult a járdáról az utcára. Milyen furcsa ez az este, gondoltam, ő is szép, mint Hanga anyukája, de vele sincs minden rendben, neki is üveges a tekintete, beteg lehet, vagy csak részeg, nem, mintha mégse részeg lenne, megálltam, beszállt, nem köszönt, annyit mondott csak, *kórház*.

Néztem lopva őt, az a típus, akinek azt mondaná egy lazább taxis, *szép a szemed, vagy csak a fejed picit, valamelyik mindenképp, hazavinnélek*, ebben humor is lenne meg elszántság is, ezek együtt általában hatnak, de nem én vagyok ez a laza taxis, elindultam vele szó nélkül, rutinból persze végigmértem azért rendesen, láttam benne egy jövődő csodálatos feleséget, nem az enyémet, nehogy félreértse, valaki másét, egy olyan asszonykát, akinek nagyon örül majd az embere, talán nem a legnagyobbakat fogja beszélgetni vele a világ dolgairól, de akit ez a nő pont úgy szeret, ahogy kell, csak úgy ott lesz neki, és mindig átöleli, ez elég, nem kell több, melegség lesz, elfogadás, minden reggel összepuszilgatja a férfit, és örül, hogy van neki.

Túl sokáig nézhettem a lányt, feltűnt neki, gyorsan elkaptam a tekintetemet, mielőtt mondott volna valami csúnyát, mert benne volt ez is az arcában, a durulás lehetősége, előrenéztem inkább mereven, az útra, jobb lett így mindkettőnknek, vittem a legközelebbi ügyeletes kórházba, mindig tudom, melyik az, és megint siettem, érte is csak ennyit tettem, és megint nem kérdeztem, nem kérdeztem meg őt se, mi történt vele.

Nem köszönt el a kórháznál, talán nem volt ereje hozzá, bár simán ki tudott szállni, segítség nélkül, állapotához képest viszonylag gyorsan, eszébe se jutott fizetni, hagytam, örültem, hogy be tud menni a kapun, remélem, mostanra jobban van, kábítószeres lehet, abból viszont baja

lesz, vagy már lett, mindegy végül is, nem az én dolgom, mi vagyok én, miért foglalkozom veled, miért vegyem magamra ezeket a kereszteteket? Elrabolt gyerek anyja, magányos focista, belőtt lány, meg a múltam, ami kísért, amivel vigyáznom kell, nehogy elemésszen a bánat és a kín.

Azt mondta a volt csajom – cigizett közben és kávéat ivott –, azt mondta szép nyugodtan, én nem tudom igazán szeretni azt, aki kedves velem, csak azt, aki használ. Mást is mondott. Szerinte annyira vágytam rá, hogy amikor megkaptam végre, nem akartam elhinni, és az első perctől arra készültem, úgyis vége lesz. Kell némi nagyképűség az ilyen kijelentésekhez, valami felsőbbrendűség-tudat, ami nem zárja ki, hogy van benne valami. De ez nem a teljes igazság, ő sem szeretett jól. Amikor ezeket sugdosta a fülemben a kis erkélyünkön, emlékszem, halványodott a hold, épp tünedezett el az égről, esős reggel volt, ment szét, mint mi, gyakorlatilag szétmentünk addigra már. Megdöbbenően összeszedetlen állapotban voltam, aznap „vallásalapítónak” hallottam a „van lázcsillapítója” szókapcsolatot, és nem ez volt a legsúlyosabb dolog, ami történt velem, délután fennakadtam egy falból kiálló szögön az utcán, tetanusz lett a vége. Ja, annyit kérdeztem tőle az utolsó slukkjánál, még az erkélyen, nem baj-e, ha sírok egy kicsit, azt mondta, nem, végül nem sírtam, csöndben összecsomagoltam, másnap mentem el a mandalás közös lakásból, akkor már be voltam oltva.

Köszönjék meg az Úrnak minden kegyelmét, és csodáit, amelyeket az emberek fiaiért tett! Mert az éhezőket jóllakatta, s a nyomorgókat ellátta javakkal. A sötétben és a halál árnyékában ültek, megbilincselve, nyomorban és vasban. Mert ellenszegültek az Isten szavának, és megvetették a Fölséges törvényét. Ezért szívüket bánattal puhította, megtántorodtak, s nem jött senki, hogy támogassa őket. Szorult helyzetükben az Úrhoz kiáltottak, s megmentette őket minden félelmüktől. Kivezette őket a sötétségből s a halál árnyékából, és széttörte bilincseiket.

Ezt nem fejből nyomom, ne gondolja, megnéztem az előbb a telefonomon, van rajta internet, ha unatkozom vagy ha le kell higgasztanom magam, nézegetem, a mobilom a legjobb barátom, ez természetesen a 107-es zsoltár egyik részlete, ráérek olvasgatni, nem figyelek a telefonos rendelésekre, nincs kedvem dolgozni, szabad vagyok, mint a szent íbiszek. Hazamenni viszont nem akarok még, ezt már mondtam.

Hajlott hátú néni görcsöl a csomagjaival nem messze tőlem, hajnali vonatot várhat, nem tűnik hajléktalannak. Vasútállomásnál vagyok, a töltésnél, kis pihenő részen fenn a járdán, a rendőrök általában békén hagynak, ha jönnek egyáltalán, pedig szerintem nem szabad itt állni, most nem jönnek, szokott némi kis élet lenni ilyenkor is ezen a helyen, most csak két túlságosan fiatal kurva unatkozik pár lépésnyire, ők vannak itt rajtam kívül, meg a csomagjaival küzdő néni, elhúzza egy éjszakai busz, nagyképű járással ellenszenves kövér ember érkezik, be ne szálljon, nem, megy tovább szerencsére, nyakában súlyos aranylánc medállal, a csuklóin zörgő karkötő, a kurvákhoz lép, beszélget velük, nem kuncsaft ő, hanem tulajdonos, el kéne aludnom, az lenne a legjobb a hülye harag miatt, ami még mindig forr bennem, le kell győznom, nehogy kitörjön, vagy tovább kéne adnom valakinek, az még egyszerűbb lenne.

Megkívánok egy Pastist, francia ital, jégkockával nem kellemetlen, kaptam valakitől ajándékba, Párizsból hozta, azt is bírom, Párizst, ott meg szívesen vezetnék hullámvasutat, mondjuk, mindegy, a Pastist akartam mondani, ha már eszembe jutott, azt ittam utoljára a volt csajommal, akkor éppen nem volt harc köztünk, szinte mindig volt egyébként. Istenem, hány órája ülök már a Skodámban, sétálnom kéne kicsit, remegni kezd a kezem, ez nem jó jel, nézem a holdat, megy át az égen, most erős a fénye, nem olyan, mint a szakításunkkor, mindjárt elnyom az álom.

Háromra már nem érek haza, elmúlt, túl sokáig aludtam, pedig csak pár percet szerettem volna, különös álmot láttam, összeveszttem azzal, aki feltalálta a vasat, aztán azzal, aki súlyzót csinált

belőle, a testépítő korszakomba repültem vissza, mindig utáltam a konditermet, egy idő után úgy láttam, aki sportol, annak az arca is izmos, ettől ugyanúgy megijedtem, mint a dehidratálódástól, abba is hagytam az erősítést, remélem, nem lesz majd lógó mellem. Nem hiányoznak a súlyzók, a futópad, semmi onnan, mondom, soha nem szerettem csinálni, de valamivel muszáj elfoglalnom magam, maga is ezt mondta nekem, mindig kell egy aktuális hobbi, ez megoldás lehet, csak az a baj, hogy ha rákattanok dolgokra, akkor mániákusan csinálom, egy hét alatt néztem meg például a 24 összes évadát, élveztem, de utána fél évig osztott képernyőn láttam a világot.

Most nincs semmi.

Vonatdudálásra ébredtem egyébként, úgy látszik, én mindig hangokra kelek, a néni eltűnt, biztos felszállt, már csomagolja ki a szendvicset a vonaton, esetleg alszik, ez valószínűbb, beindítom a motort, indulok haza, világosodik, felhangosítom a rádiót, hogy elbúcsúzzak a diszpécstől, sose tudom, mit kívánjak neki ilyenkor, *jó éjszakát* vagy *jó reggelt*, általában a *minden jót* mellett döntök, van még a *viszhall*, vetek egy pillantást a két lányra, még itt vannak, néznek maguk elé, szótlanok, fázhatnak már, először nem akarom meghallani, nem akarja fogadni a fülem az információt, aztán tudatosodik lassan mégiscsak, a központos bemondta a volt csajom nevét és a címét.

Nem jelentkezik egyetlen kolléga se, megismétli tehát, ez a dolga, itt vagyok a közelben, persze eszemben sincs odamenni, a világ legnagyobb hibája lenne, ideges leszek, talán nem is magának hívta a kocsit, esetleg új pasija van, neki rendelt taxit, ettől rettegek a legjobban, hogy van valakije, ez a legborzalmasabb lehetőség, tudom, csak önzés és hiúság, semmi más, talán szerelem, de ezt hagyjuk, el kéne hajtanom jó messzire innen minél előbb, de izgat, milyen lenne, ha a csávóját vinném el, miután a lakásban ők ketten, igen, ezt inkább nem gondolom tovább, nem tűnik feldolgozhatónak számomra, pedig ezt kellene, kíméletlenül szembenézni, szembesülni, oda kéne mennem és szállítanom a fiúját, vagy mindkettőjüket; ha egészséges módon kiment volna belőlem a szerelem, megtehetném minden további nélkül, még kedves is lenne, vicces, lehetne mesélni évekig.

Tétovázok, nincs sok időm, ez egy igazi klasszikus, vissza nem térő alkalom, lehetőség a túllépésre, meg az ellenkezőjére is, túl nagy a tét, egyelőre hazafelé gurulok, de szétüti a mellemet a szívem, az éterben változatlanul nagy a csend, még mindig nem jelentkezett senki, nem repült rá egy kolléga se a lehetőségre, a kíváncsiságom erősebb a józan megfontolásnál, ráadásul ez már új nap, mára nem érvényes a kín és a bánat, az egész elemésztéses dolog, egyébként is a sötétben, a halál árnyékában ülök, nyomorban és vasban, szorult helyzetemben az Úrhoz kiáltok, nagyot nyelek és bejelentkezem, megkapom a fuvart, nincs visszaút, száguldok a címre, közel van, mindjárt odaérek, a következő kereszteződésnél kell, igen, itt, most fordulok be az utcába, a szívem bánattal van puhítva, ott az ablaka.

Égnek a fények a lakásban, a ház előtt nincs senki, a szívem fenn a torkomban, mindjárt kiesik a számon, próbálom visszaerőltetni a helyére, akkorákat sóhajtok, amekkorákat csak tudok, borzalmasan száraz a szám, csak ne csináljak semmi hülyeséget, ne csináljak hülyeséget, gyakoroltuk sokat az önnyugtatót, erre gondolok, szerencsére nincs fegyver nálam, bár az autó is lehet az; ki jön majd ki az ajtón, a szerelmem vagy egy férfi, ha utóbbi, akkor kikíséri-e a szerelmem, ha nem, soha meg nem tudja, hogy én szállítom a srácot, megjósolhatatlan, mi történik vele ezen az éjszakán, nagyon gyorsan haladunk majd, kétszázal fogok menni, azt még nem tudom, arra, amerre kéri vagy sem, de talán nem is létezik, talán nincs is fiú, talán mégis a szerelmem jön, ő viszont hova indul egyedül ilyenkor, már nem tudom, harag bennem, ami erősödik, vagy inkább bosszú, de hát ki ellen, mi ellen, hátrálok kicsit az autóval, hogy fel tudjak gyorsulni, van itt egy fal szemben, de a ház elé is be lehet robbanni, mindjárt meglátom őt, őt

vagy őket, ökölbe szorul a kezem, nem remeg már, most kikapcsolom a diktafont, doktor úr, a lámpát eloltották, sötét lett, nyílik az ajtó.

Tetszik

16 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Egressy Zoltán: Hibát hibára** Spirálfüzet drótját kell beletenni, és akkor ahogy szívod, megáll végig...
2. **Egressy Zoltán: Kicsi világ** Én csak üzemeltettem a kiskocsmát, nem voltam tulajdonos, nem úgy...
3. **Egressy Zoltán: Szaggatott vonal (részlet)** Most közelít az első kocsizóta, hogy egymásnak estünk,...
4. **Egressy Zoltán: Összesítés** Egressy Zoltán Összesítés Pár napja te vagy a háttérképem,...
5. **Takács Ferenc: Próbajárat a pokolba (Egressy Zoltán: Szaggatott vonal. Pozsony, 2011, Kalligram.)** Alcíme „aparegénynek” titulálja Egressy Zoltán Szaggatott vonal című munkáját, nem...

Cimkék: **Egressy Zoltán**